

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 2.

10 januar 1897.

23de aarg.

Egils juledrøm.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. levers det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Breve og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En helteguts historie.

(Fortsættelse.)

Dora stod henne ved vinduet og ønskede, at hun havde haft en søster at lege med. Gutter var altid saa vilde og syntes bare om saadanne størende lege. Hun gik hen til kaffelovnen for at lægge i, men opdagede, at varmen var sluknet.

Albert tilbød sig at gaa ud og saa pigen til at komme ind med gløder, og Leonard hoppesprang med ham ud i kjøkkenet og lod Dora og lille Eddard blive alene tilbage.

„Jeg skulde ønske, at jeg var en stor gut ligesom Albert“, sukede lille Eddard, og samme ønske rørte sig ogsaa i Doras hjerte. Hun beundrede Albert, som var altid saa glad og basker og forstandig.

„Han vil nok blive en helt“, sagde hun til sig selv. Men hun tænkte ikke i dette øjeblik paa en saadan helt, som den moderen havde skildret — nei hun saa ham for sine øjne som en tapper ridder, der skulde drage i krigen og vinde ære og berømmelse.

Da gutterne kom ud i kjøkkenet, var ingen af tjenestepigerne tilstede. Leonards skarpe øjne opdagede derimod skovfogdens bøsse, som stod støttet mod væggen ved siden af døren.

„En bøsse! En bøsse!“ udbød han. „Nu skal vi blive virkelige soldater!“

„Lad mig faa den“, sagde Albert.

„Nei, om du faar den!“ svarte Leonard og tog bøszen og sigtede mod Albert. „Nu skyder jeg dig!“ raabte han for at skræmme ham og lagde fingeren paa aftrækkeren.

Et høit strig — en røgsky — og stakkars Albert laa bevidstløs paa gulvet.

3. Krøbling for livet.

„I dag skal Albert komme med ind i stuen“, jublede børnene. Lang tid var gaaet hen

siden hin sørgelige dag, som vi i forrige kapitel fortalte om.

„Vi maa pynte og gjøre det festlig“, foreslog Dora. „Se her har jeg plukket nogle blomster, som vi skal sætte i vaserne og flytte ind paa bordet foran sofaen. Mama sagde, at han skal ligge paa sofaen.“

„Nei faa pene blomster!“ sagde Leonard, „men hvad skal jeg finde paa at glæde ham med?“

„Tror du ikke, at mama vil lade dig faa lov til at tage din kanin ind og vise ham — bare for en gangs skyld“, sagde Dora noget tvilende.

„Jo, det faar jeg vist lov til. Hun sagde, at vi maatte gjøre vor bedste for at være glade og more ham, forat han ikke skal tænke for meget paa, hvad der er hændt. Jeg kan vist tage ind min kanin; jeg kan jo bære den i den store kurv.“

„Og jeg! Hvad skal jeg gjøre?“ spurgte lille Eddard. „Skal jeg hente fuglerebet med alle ungerne i, som vi faa igaar?“

„Nei det maa du endelig ikke, Eddard; det vilde være grusomt at røbe de stakkars unger fra deres mor. Det vilde ikke Albert synes om.“

Den lille gut saa noget skuffet ud. „Men jeg tror sikkert, han vilde synes om at se det“, sagde han alvorlig.

„Du kan jo istedet fortælle ham om det; det vil han like ligesaa godt“, mente søsteren.

„Dora“, sagde den lille efter en stunds forløb, „jeg har en tobring. Kan jeg faa lov til at gaa hen i butikken og kjøbe sukertøj for den?“

„Det faar du vist ikke lov til af Hanna“, svarte Dora.

„Saa kan jeg spørge mama.“ Hun vil, at vi skal være rigtig snilde mod stakkars Albert.“

„Nei, du maa ikke plage mama nu. Hun er oppe og hjælper Albert med at klæde sig paa. Jeg skal sige dig, hvad du skal gjøre, Eddard; du skal springe ud i haven og plukke nogle rejsede og pene rosenblade; jeg trænger flere saadanne til mine buketter.“

Den lille gut skyndte sig henover mod døren. Da syntes han pludselig at komme til at tænke paa noget; han standsede og vendte sig om. „Skal Albert aldrig mere komme til at springe ligesom — ligesom han før pleiede at gjøre?“ spurgte han.

Dora rystede bedrøvet paa hovedet, og

da hendes lille bror var gaaet, bødte hun ansigtet ned over blomsterne, som hun holdt paa at ordne, for at skjule de taarer, som fyldte hendes øine, skjønt hun af alle kræfter søgte at holde dem tilbage. Det var desværre altfor sandt, at Albert, hendes kjære bror, var nu en krøbling for hele livet. — Efter hin stræffelige dag, da Leonard sigtede paa ham med bøsken og trykkede af uden at vide, at den var ladet, havde han i flere dage, ja uger, svæbet mellem liv og død. Lægerne var blevne nødt til at sætte af hans venstre ben. Senere var han langsomt begyndt at bedres; hans søffende havde i denne tid ikke ofte faaet se ham og hver gang blot korte stunder. Men nu skulde han endelig bæres ned i dagligstuen, og skjønt Dora var glad derover, kunde hun alligevel ikke lade være at tænke paa alt det sørgelige, som var hændt, siden Albert forrige gang var sammen med de andre søffende i den hyggelige stue.

„Dora, du græder“, sagde Leonard bebreidende, skjønt han ikke selv var ganske sikker i stemmen. „Tante har jo sagt, at vi alle maa være glade og fornøjede, naar Albert kommer ned, saa vi prøver at holde modet oppe hos ham og hjælper ham taalmodig at bære sin ulykke. Dora, vi maa være tapre nu.“

Den lille pige saa forundret paa fættøren. Hvor forandret han var blevet! En før ukjendt mildhed og uegennyttig hjælpsomhed udmerkede nu den forhen saa egenkjærlige, bortskjæmte gut. Han, som før blot havde tænkt paa sig selv og sin egen fornøjelse, tænkte nu først og fremst paa at glæde andre. Men Dora anede ikke, hvilken haard skole gutten havde maattet gennemgaa i disse sidste sørgelige maanedes.

I begyndelsen havde han været aldeles tilintetgjort af stræk og fortvilelse over næsten at have dræbt sin fætter, og siden var han bleven grebet inderst i hjertet over al den godhed, som var blevet vist ham af Alberts nærmeste. Han kunde saaledes blandt andet aldrig glemme, hvorledes hans onkel hin sørgelige dags aften fandt ham liggende, saa lang han var, paa gulvet i barnelamreret og græde, som om hjertet vilde briste; hvor ventlig havde han da ikke sagt til ham: „Min gut, min stakkars gut; jeg forstaa, at det er værst for dig. Men græd ikke saa, Leonard; jeg ved jo, at du ikke vilde gjøre det.“

Og tante! Hun, der selv var saa medtaget af sorg og uro, hvorledes var ikke hun kommet hen til hans seng, havde taget ham i favn og kysset ham og blandet sine taarer med hans. „Hvis Gud tager hjem vor Albert, skal du være vor egen kjære gut i hans sted, Leonard“, havde hun sagt.

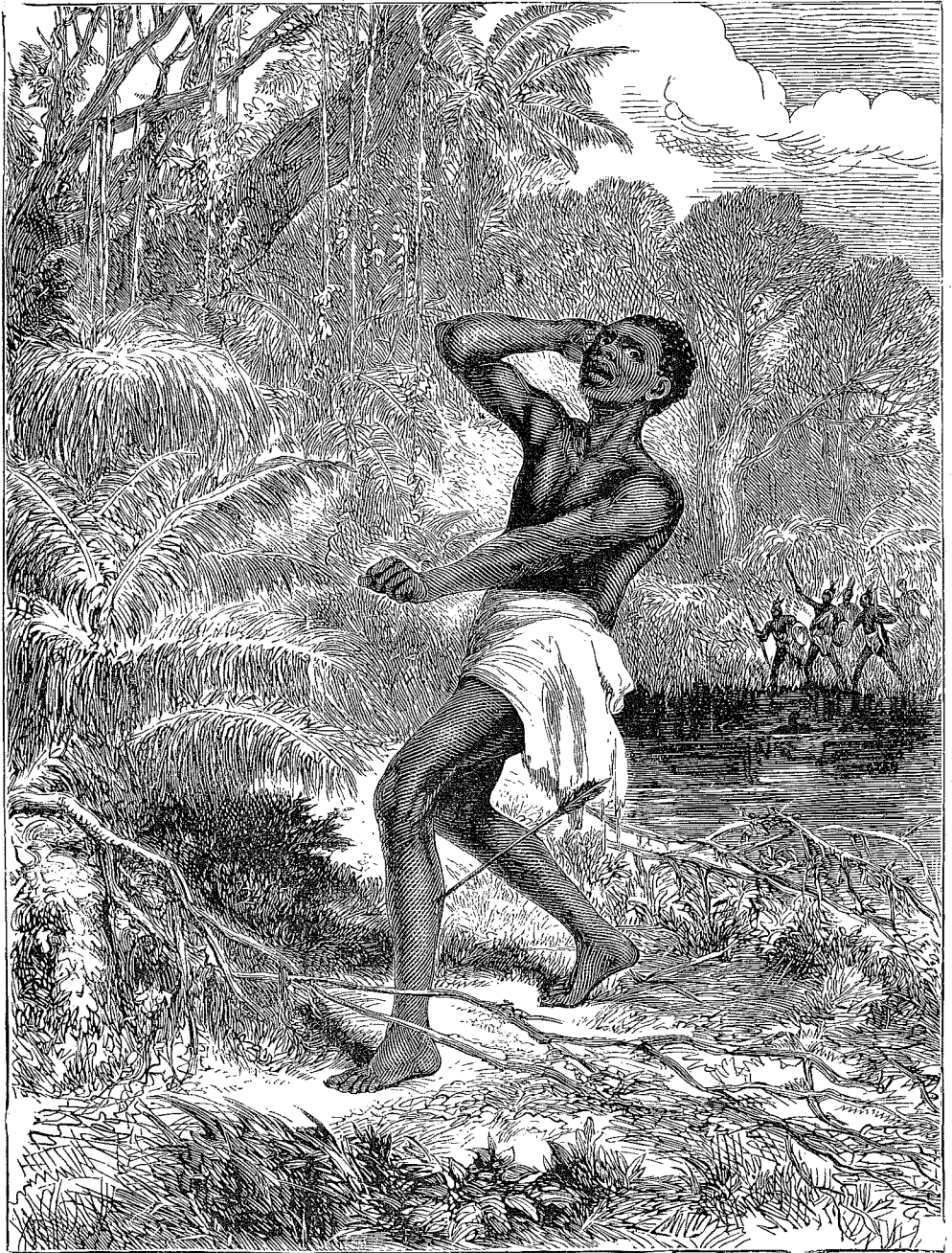
Ville Dora havde i begyndelsen gjemt sig for ham, ligesom om hun ikke kunde holde ud at se den gut, som nær havde berøvet hende hendes kjæreste bror; men da hun saa hans bitre sorg, havde hun tilslut kjælt søgt at kvæle sine uventlige følelser; hun havde senere gjort alt for at vise, at hun fuldstændig havde tilgivet ham. Gennem al denne venlighed og kjærlighed havde de vundet guttens hjerte; hans sind var bød, og han paa sin side gjorde, hvad han kunde, for om muligt at gjøre godt igjen noget af al den sorg, han ved sin tankeløshed var bleven aarsag i.

„Jeg synes, det maa blive saa tungt for Albert“, sagde Dora med et suk, „kan du huffe, Leonard, at han pleiede at ønske at blive en tapper soldat?“

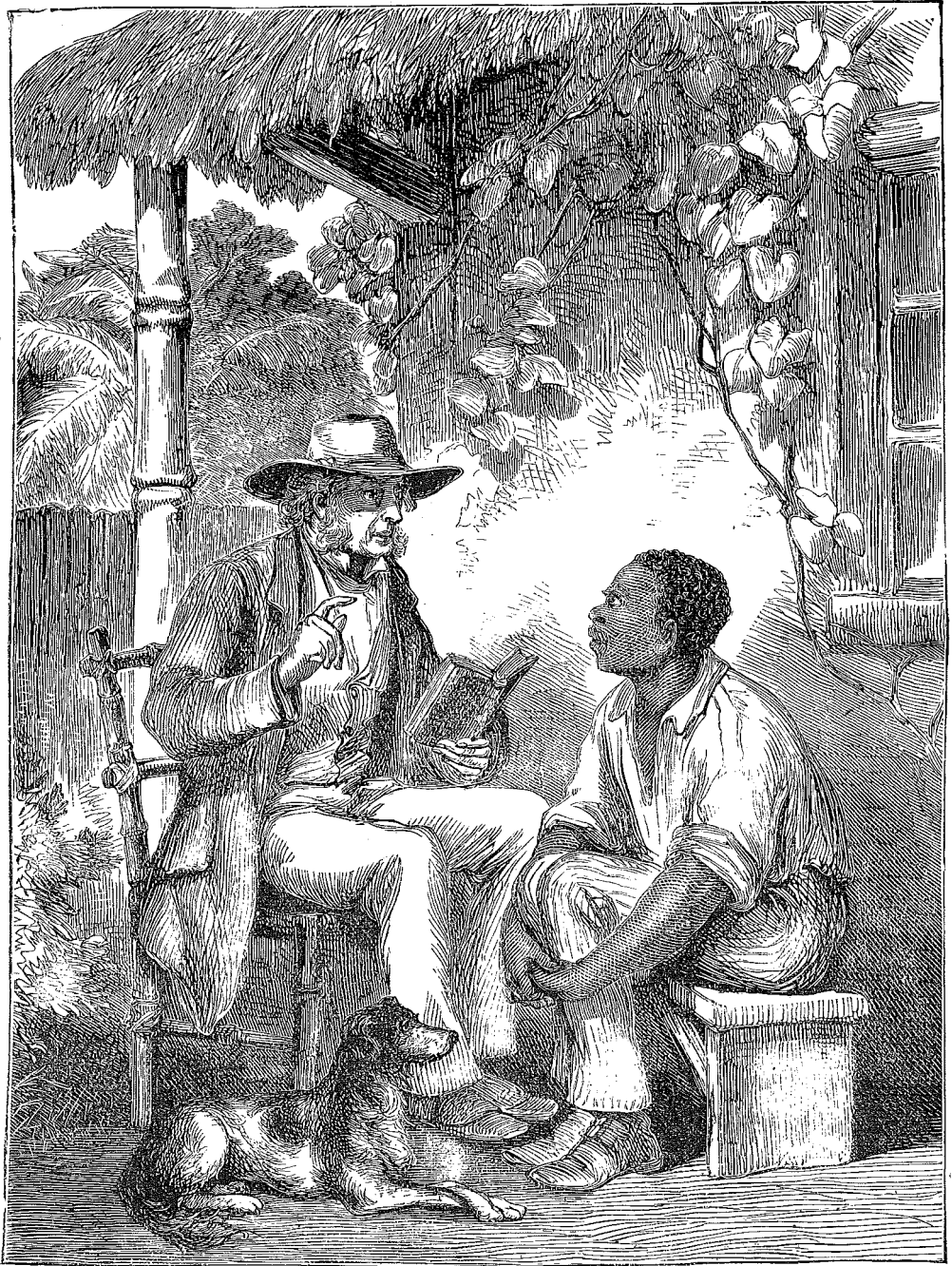
Ja, Leonard huffede altfor godt dette. Han vendte ansigtet bort, forat ikke Dora skulde se de voldsomme anstrengelser, han gjorde for at lade være at briste i graad. Børnene havde hidtil ikke tænkt ordentlig over, hvorledes deres brors hele fremtid var ødelagt. Den første tid havde de været saa rædde for, at han skulde dø, og siden saa taknemmelige over, at hans liv var blevet sparet, at tabet af benet havde syntes dem en forholdsvis liden ulykke. Men nu begyndte de delvis at forstaa, hvilket tab det virkelig var for den kjære bror.

„Nu vil jeg gaa op og hente Albert ned“, sagde faderen, som var kommen ind; han saa smilende paa børnene. „Vi maa alle komme overens om at være glade ved at have ham nede hos os igjen. Leonard, min kjære gut, du skal saa være med og hjælpe til at bære ned hans sager. Nei, Dora, du maa blive herne for at tage mod ham og byde ham velkommen, naar vi kommer ned. Pas ogsaa paa Eddard“, tilføjede han, da han saa den lille komme ind med hænderne fulde af reseda og rosenblade.

Derpaa gik Willén ud, fulgte af Leonard, og nogle minutter senere kom de tilbage med Albert, der distnok saa bleg, men lykkelig ud, der han sad paa faderens sterke arm.

Garra paa flugten.

Garra hos misjonæren.

„Saa flink papa er til at bære mig! Og saa det dufter deilig herude! Nei, saadanne vakre blomster! Tak, Dora; jeg forstaar, at det er dig, som har plukket dem.“

„Ja, Albert“, sagde hun stille, næsten hvistende; han saa jo saa daarlig og syg ud, den kjære bror.

„Og jeg har plukket bladene og refedaen“, fortalte lille Edvard.

„Jeg tænker, jeg gaar ned efter min lille tantin og viser dig den, hvis jeg faar lov af tante“, sagde Leonard „da Albert havde taget plads paa sofaen.

„Mama“, sagde Albert senere paa aftenene, „hvorfors er alle saa venlige mod mig?“

„Fordi alle er saa glad i dig og føler saadan deltagelse med dig i din ulykke, min kjære gut“, svarte moderen i en søm tone.

„O, det er saa deiligt at føle sig bedre“, sagde Albert og glæden herover farvede roser paa hans kind. „Men aldrig vil jeg komme til at spille krolf og slaa bold mere“, sukkede han dybt. „Jeg kan heller ikke nogen gang blive en tapper helt“, tilføiede han, og sorgen derover fastede en skygge over hans vakre ansigt.

„Du kan blive en helt af en anden art, min kjære gut“, sagde hans mor, „naar du modig bærer dit tab og forsøger at leve et nyttigt liv og er flittig og viser venlighed og hjærlighed mod alle, da kan du blive en virkelig helt — en af Guds helte, Albert.“

Hun udtalte de sidste ord hvistende og maatte derefter gaå fra ham nogle minutter. Han laa imidlertid og tænkte over, hvad hun havde sagt.

Jo, han vilde søge at blive en saadan helt. Uden tvil vilde det falde vanskeligt; men han vilde bede Gud om hjælp, og intet skulde hindre ham deri. Han havde før tænkt, at det bare var uheldigt at være en saadan helt, som den, mama talte om; men nu tænkte han ikke længere saa. Han begyndte at tro, at dette dog var den ædleste slags. Bare han ogsaa kunde blive en saadan helt.

(Fortfættes.)

Wangewaha paa krigsstien.

Wangewaha var sin stammes stolt; kun tredive aar gammel var han valgt til dens høvding; hans far havde været høvding før ham, men det var ligesaa meget hans personlige egenstaber, som havde afgjort valget; thi i fred var han stammens bedste jæger og fisker, og i krig fulgte de andre saa gjerne Wangewaha; de vidste, at ingen var saa modig og ingen saa raadsnild som han.

Derfor fyldte ogsaa skræk og fordærvelse de hvide nybyggere, da der blev fortalt: „Wangewaha er paa krigsstien.“

Robert Ladstob var ikke blandt dem, der plejede at være bange; han var en af egnens modigste jægere, og dog fyldtes ogsaa han af en heftig uro, da det uhyggelige budskab naaede frem til hans hus i udtanten af de store skove; han sølte sig urolig; thi han havde hustru og børn, som han elskede usigelig høit, og tænkte med gru paa deres skjæbne, hvis de faldt i rødhudernes hænder.

Men der gik uge efter uge, og han havde endnu intet tegn seet til de frygtede fiender; han holdt sig dog paa sin jagttur nær hjemmet og var aldrig borte om natten. Da fik han en dag besøg af tre venner, kjække og modige jægere ligesom ham selv og boende nogle mil borte. Ingen af dem var gifte, og de kunde derfor forgløst fortsætte sit vante liv. Det var hjætkomne gæster for Robert; men de bragte med det alt andet end hjætkomne budskab, at Wangewaha og en del af hans stamme neppe var saa svært langt borte; nogle mil fra Roberts hjem var der seet spor af indianske mokkasin i sneen. Roberts kone, som sad henne ved ovnen og stelte sit mindste barn, blegnede ved at høre dette, og det sut, som steg op fra hendes bryst, skar hendes mand dybt i hjertet.

De fremmede fik naturligvis ikke lov til straks at reise videre; de maatte overnatte hos den gæstfri familie, og da de fire jægere sad sammen om aftenen inde i den varme bjællkestue, røgende paa sine korte piber, glemte Robert den fare, som truede hans hjem, og deltog muntert og fornøjet i samtalen.

Det sneede noksaa meget om aftenen, og vinden tudede om huset; men da de næste morgen stak hovedet ud, var der blevet det nydeligste klarveir, nogen kunde ønske sig.

De fremmede talte allerede om at drage

videre, da pludselig Roberts ældste søn, den 12 aars gamle Ned kom styrkende ind og sagde, at han havde seet to indianere lige bortenfor huset. Dette bragte alle derinde til i en fart at komme paa benene. Robert gik ud for at forvise sig om sagen og kom snart efter ind og fortalte, at det nok ikke bare var to, men mindst en 10—12 indianere henne i skovkanten. „Nei, hvor heldigt det er, at I netop er her!“ udbrød han.

I en fart gjorde man sig istand til forsvare; en tyk lem blev sat for vinduet og stængt med en forsvarlig bom; og ogsaa paa den indre side af døren blev der sat en bom. Man gjorde sine geværer færdige og var rede til ialfald at sælge sit liv saa dyrt som muligt.

Det var derfor ogsaa en alborlig modtagelse indianerne fik, da de under et affhyelig krigshyl nærmede sig huset; de havde forstaaet, at de var opdagede, saa det ikke nyttede dem at liste sig frem. En saadan modstand havde de ikke ventet; de havde ingen anelse om, at Robert havde sine tre venner hos sig. Flere af angriberne var allerede faldne; men de tabte ikke saa snart modet; nogle af dem hentede en træstamme for med den at storme løs paa døren og knuse denne; men de var ikke engang naaede saa langt som til døren, da ikke mindre end tre af dem, som skulde udføre dette arbejde, styrtede saarede om i sneen. De skjætte jægere derinde i hytten kunde gjennem skydehullerne i væggene udsende sine dræbende kugler, mens de selv stod beskyttede bag de tykke bjælker.

Tilfidsst tegnede ogsaa selve Wangewaha om; saavidt man kunde skimte, blev han liggende der livløs, og sneen omkring farvedes rød af hans blod. En af de andre rødhuder styrkede hen til ham, men da høvdingen allerede syntes at være død, lod han ham ligge og forstærkede sammen med de andre angrebet paa nybyggerens hus. Efter Wangewahas fald var der dog ikke længere samme iver og kraft hos angriberne, og da atter et par var faldne, opgav de haabet om nogen seier og flygtede tilbage til floven.

Efter en stunds forløb vovede jægerne sig ud: Det var uhyggeligt at se, hvor blodig sneen om huset var blevet; men det var mænd, som var vante til noget af hvert, saa det ikke gjorde saa sterkt indtryk paa dem endda, og desuden havde de jo ikke gjort andet end at forsvare sit liv. Ingen af de

indianere, som var ladet tilbage, fandtes der at være liv i; angriberne havde slæbt de saarede med sig og ladt de døde blive liggende; i den høje sne vilde ogsaa de saarede skaffe dem mere end nok besvær.

Robert og hans tre venner vandrede fra den ene af de døde indianerne til den anden; og da de kom til Wangewaha, viste det sig, at han aandede endnu. Han kunde ikke røre sig og laa der ubevægelig med lukkede øjne; men død var han ikke.

Den haardt saarede indianerhøvding blev baaret ind i stuen, hvor hans saar blev undersøgte og forbundne; efter en stunds forløb slog han øjnene op, men kunde endnu ikke tale. Han var kommen til menneker, som Guds ord havde lært menneskekærlighed, og Robert og hans hustru kunde ikke bedre have pleiet en af sine venner, end de pleiede den saarede indianer, som var kommen for at myrde og plyndre.

Dage og uger gik hen, før Wangewaha atter kunde gaa paa sine ben. Han var kommet sig saavidt, at han støttet paa en stok kunde bevæge sig over gulbet, da atter en aften indianerhyl hørtes udenfor huset. Rødhuderne var come tilbage for at hevne tabet af sin høvding og brænde hytten ned. Men til deres store forbauselse stængtes ikke denne gang døren, og ingen lem og bom sættes for vinduet; istedet derfor aabnedes døren, og de fik øie paa en stikkelse, som rhylde dem med overraskelse og forfærelse. Var det virkelig Wangewaha, eller var det hans aand, som de saa? De lod geværerne synke og blev staaende ubevægelige og stirre paa stikkelsen i døren. Men de behøvede ikke længe at være i tvil. Wangewaha var ikke død; vistnok var han saa svag, at han endnu bare saavidt kunde staa paa benene; men deres fjære, gjæde høvding levede og kunde fortælle dem, hvorledes den hvide mand og hans hustru saa hjærlig havde pleiet sin saarede fiende.

Hermed var ikke alene angrebet paa Robert Ladstøbs hus forbi, men ogsaa hele indianerkrigen; thi Wangewaha var atter den, der havde befalingen over stammen, og han havde tabt lyst til at kæmpe mod de hvide, efter hvad der nu var haendt. Han gjestede senere saa mangan gang nybyggerens hjem, men ikke længere som den frygtede fiende, som havde bragt Roberts hustru til at blegne, men som en kjær ven, hvem smaabørnene jublende sprang imøde, naar han nærmede sig.

Negerflaven.

(Med to billeder.)

Med hurtige skridt flygter den forfulgte slave Garra for sine forfølgere. Det hede Afrikas palmetræer spredte sine skygger over den glødende sand, som syntes at brænde under hans nøgne fødder.

Han hører lyden af sine forfølgere bag sig og pustende, træt, næsten saldesærdig flygter han for sit liv.

Garra var af sin herre, en vild afrikansk høvding, bleven anklaget for at have forhekset hans søn, og en saadan anklage havde i dette overtroiske land mangen gang tidligere kostet en uskyldig livet. Han haabede at undfly den grusomme død ved at flygte til kysten, hvor en kristen mission nylig var bleven grundet. Han ved altfor godt, at hvis han falder i hænderne paa Libe — saa hed hans forbitrede herre — kan han ikke haabe nogen barmhertighed.

En elv ligger foran flygtningen; der er krokodiller i den, men disse er nu mindre at frygte for end menneskene. Han styrter ud i vandet og svømmer raske over til den anden bred, hvor han ufladt kryber op. Men blodet koger feberagtig i hans aarer; hans hjerne synes at brænde. Han vender sig om for at se efter sine forfølgere. De er allerede efter ham i vandet; en pil kommer hvinende gennem luften og træffer den stakels Garra i benet. Han falder snart efter hjælpeløs til jorden og venter ikke andet end den visse død.

Men det er ikke alene Libe og hans ledsagere, der har set Garra's sidste fortvilede anstrengelser. Ovenfor strandbredden staar en vogn, en saadan som paa samme tid tjener de reisende i Afrika som kjøretøi og bosted. Den er forspændt med fire okser, kjøres af en uldhaaret neger og er fyldt med elfenben og kindbarer, en engelsk handelsmands hele formue.

I et eneste sprang stod Arthur — saa hed vognens eier — ved den blødende slaves side og ventede paa, at forfølgerne skulde komme. Libe var snart fremme. Han var en høi kraftig mand med et grusomt udseende; han bar et skjold paa armen og en stridsklubbe i haanden. I det sorte uldagtige haar

svaiede en fjærbust, og en pantherhud hang som en kappe over hans skuldre. Arthur gjenkjendte ham som en høvding, med hvilken han en gang tidligere var truffet sammen; men han havde aldrig set ham saadan som nu med lynende øine, udspilede næsebor og af brede fordreiede ansigtstræt.

Alligevel vovede han at gaa i forbøn for den ulykkelige. Men det hjalp ikke. Sa det nyttede ikke engang, at han i ædel menneskekjærlighed efterhaanden bød alt sit elfenben og alle sine kind for slavens liv.

Den grusomme høvding svarede blot: „Du mand med det blege ansigt ved, at Libe har guld og elfenben, okser og slaver, og ønsker han mere, sender han sine krigere ud for at hente det hos nabostammerne og tager, saa meget han vil. Nei, hvide mand, Libe søger ei guld, men blod.“

Paa et vink fra høvdingen rettede en af hans mænd paany et lastespyd mod den ulykkelige Garra. Arthur saa det og ilede frem med løftet arm ligesom for at stanse mordvaabenet. Spydet traf hans arm, trængte gjennem frakten paa den unge mand og blev dirrende hængende fast.

Nu blev Libe bange. Han, som ikke vilde betænkt sig paa at bortrybde sine sorte landsmænd i hundredetal, vovede ikke at røre et haar paa nogen, som stod under det engelske flags beskyttelse.

Arthur saa hans forfærdelse og benyttede sig deraf. Han lovede, at det indtrufne ikke skulde forstyrre freden mellem de hvide mænd og de sorte brødre, hvis han for at sone sin brøde gav Garra friheden.

Og Garra fik beholde livet og blev fri. Hvor jublende glad han blev! Arthur bragte ham ned til en missionsstation, hvor han blev undervist i kristendommens sandheder, han blev døbt og blev et lykkeligt Guds barn.

Opløsning paa gaader.

I nr. 52: Nige engelske lorder eier store godser i Irland.

I nr. 1: De skulte dyr og byer var: 1. Gane, gjedde, sei. 2. Bibe, rot. 3. Arthane, orm. 4. Molde, Rom, Gent.

